

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret! (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388676976/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Andejagten

Længe stod det paa, inden jeg kunde blive enig med mig selv om Stilen, hvori dette vigtige og indholdsrige Capitol skulde skrives. Den heroiske var Æmner værdig; men den falder mig – reentud sagt – noget besværlig; den blot historiske syntes mig vel tør. Tilmed saae jeg mig forgjæves om efter Forgjængere paa denne sumpige Vej. Rigtignok har een af vore Digtere engang spist Andesteeg – det er endnu uafgjort, om det har været tamme eller vilde Ænder; jeg antager det sidste – til sin Frokost, saamt gaaet med Vandstøvler; men det er Altsammen endnu ingen Andejagt. Kort: alle mine Hjælpkilder bestod i mundtlige Traditioner, saamt min egen korte Erfaring; disse faaar jeg da afbenytte saa godt jeg kan.

Middagsolen skinnede allerede paa Svirumgaard's Søe, da vi Jægere, alle velbestøvede og velbevæbnede, forsamledes, og ved en middagsmæssig Frokost (*déjeuner dinatoire*) stræbte at hærde og styrke os mod Vandets Indflydelse. Maaltidet oplivedes ved hjemmelavet dansk Whisky, og krydredes ved interessante Fortællinger om forrige Bedrivter; under hvilke den ene Jæger søgte at overgaae den anden i dristige Fictioner. Her var jeg, som uerfaren, reent tilovers. Ja, desværre høstede jeg ikke den fuldkomne Nytte af slig lærerig Samtale, da mange Udtryk og Vendinger vare mig dunkle og mystiske, om hvis Betydning jeg siden efter ganske hemmelig – for ej at røbe min Uvidenhed – lod mig undervise af min Ven, den unge Ruricolus.

Nu gik Toget for sig; vor Vært, Kammeraad Svirum, var Anfører, og *satte af* (hvilket er det samme som at sætte paa Post). – I Søen var nemlig gennem Siv og Rør fra Landet og lige ud til det aabne Vand udhuggede Gange eller *Glimer*, for her at kunne see og skyde Ænderne, naar de forfulgtes af Hundene. Før Enden af en saadan Gang, og det netop den allersidste, fik jeg mit Stæde. Før Chefen her forlod mig, gav han mig adskillige blide og faderlige Formaninger. «Som jeg horer, min unge Ven!» hvidskede han «forstaaer De nok at omgaaes et Gevær; men med Jagten er De endnu lidt uvant. Andejagten, min Kjerne! er en farlig Jagt – pas paa, hvor De skyder! ikke undtagen herud i Glimen; og vogt os, som ere i Baaden, naar vi komme lige ud for dem; og, for Himlens Skyld! skyd ingen af Hundene!» Jeg gjorde med fuld Stemme de heiligste Løvter. «Hys! hys!» sagde han sagte, men lidt vrippen og slog med Haanden – «ikke tale højt paa

deres Post. Dermed ilede han bort, for at bestige det Knubskib, som laae ved den anden Ende af Søen. Der blev en Taushed af et stivt Qvarter.

Vejret var skjønt: Solen skinnede varmt, og Luften var klar og stille, Søen var glat som et Spejl. Kun af og til sprang en Fisk, og satte den blanke Flade i kortvarig Bevægelse, hvorved Billedet af Svirungaards Huse og Træerne i dens Have forplumredes for mit fornøjede Blik, og jeg selv vaktet af mine søde Sværmerier; saaledes – tænkte jeg da – forstyrres ogsaa vore skjønneste Forhaabninger; saaledes forsvinde vore prægtige Lufislotte; saaledes omskiftes den første stille rene Kjerlighed med Lidenskabens Uro. – Men det duer ikke at være sentimentalisk paa Andejagt: jeg stræbte at forjage slige her saa upassende Tanker, og henvende hele min Opmærksomhed paa Dagens Gjerning og de Pligter, jeg nu havde at opfylde – ikke fordi jeg troede dem saa saare vanskelige; thi endnu havde jeg hverken seet eller hørt en eneste And, og var nær ved at ansee den hele Jagt for blot en Manoeuvre, et Spilfægterie. Jeg tog mærkeligen fejl.

Jeg stod just meget incommoderet af Myg og Fluer, hvilke næsvise Gjæster jeg neppe torde fordriste mig til med Haanden at bortjage, saavel formødelst de erholdte Formaninger, som fordi min Side-mand, den gamle Hr. Ruricolus, ved enhver mine Armbevægelser rystede misbilligende med Hovedet og udhvilede et langt, men dæmpet »Hys« gennem Tænderne – jeg stod saaledes, siger jeg, næsten givet til Priis for mine Fjender, mod hvem jeg nu hartad ikke anderledes kunde forsvare mig end ved at puste og sætte alle mine Ansigtsmuskler i Bevægelse: da – da et Plump i Vandet og et Skrig, det rædsomste jeg i mit Liv har hørt, lød fra hin Ende af Søen, og gjend-lød i Bakkerne og mod Svirungaards Bygninger og Hauge. Jeg ah-nede en Ulykke, og raabte forfærdet: »Hr. Ruricolus! Kammerraaden er sikkerlig styrtet i Søen,« hvorpaa Hans Velærværdighed svarede med en Latter, den han dog, som en Forbrydelse mod Jagtlovene – men længe forgjæves – stræbte efter at qvæle; til den omsider hændede i nogle Knist. Ved et Ryst med Hovedet og et Vink med Haanden paabød han mig Taushed og betog mig tillige min utidige Frygt. Da Vejret var saa stille, maac de andre Skyttere ogsaa have hørt mit barn-agtige Udraab, men og med mere Selvbeherskelse gottet sig derover. – Det var min første Flause; men det skulde ikke blive den sidste.

Nu da: Skriget eller rettere Vrælet, jeg hørte, kom rigtignok fra